

Arrest

nr. 73 703 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 augustus 2000 een asielaanvraag in en verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 november 2000, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 december 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Via een op 1 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid willigde de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden in op 19 maart 2010.

1.6. Op 7 april 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 2 mei 2001 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Art 13§2bis van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene heeft op 16.08.2000 een asielaanvraag ingediend in België, hij verklaarde gezocht te worden omwille van zijn actief lidmaatschap van the Muslim League en zijn persoonlijke vriendschap met een vooraanstaand lid van deze partij die gevlucht was. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk bevonden op 06.11.00 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze beslissing werd bevestigd door de Commissaris Generaal op 05.12.2002. Op 18.02.2003 was de betrokkene niet meer aan te treffen op zijn adres in Oostende. Op 24.03.2003 wordt hij afgeschreven van ambtswege.

Op 01.12.2009 dient de betrokkene een aanvraag in tot het verkrijgen van machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Als redenen haalde hij zijn asielprocedure aan die twee jaar en drie maanden duurde, zijn integratie en de onmogelijkheid om terug te keren naar Pakistan gezien dit gevaarlijk was voor zijn psychische en fysieke integriteit. Ter ondersteuning van zijn integratie legde hij getuigenissen voor en een huurcontract opgesteld op 10.11.2009. Hij legde hierbij ook een paspoort voor met nummer KG653960 op de identiteit [I. U.] [...], afgeleverd in Brussel op 03.11.2009. De regularisatie van zijn verblijf werd hem toegestaan op 19.03.2010 op basis van de getuigenissen die zijn claim van duurzame lokale verankering ondersteunden.

Op 29.03.2011 verneemt de Dienst Vreemdelingenzaken van de Spaanse autoriteiten dat de betrokken vreemdeling een verblijfskaart heeft van Spanje met nummer E 11463162 die geldig is van 27.03.2009 tot 25.07.2012. Dit wil zeggen dat hij reeds verblijfsgerechtigd was in Spanje op het moment dat hij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van humanitaire redenen indiende in België. In de aanvraag werd zijn verblijfsrecht in Spanje, informatie die nochtans relevant is voor het beoordelen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, nergens vermeld. De betrokkene heeft dus bewust de Belgische overheid misleid door belangrijke informatie achter te houden bij het indienen van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van art 9bis. De machtiging tot een verblijf van onbeperkte duur zou nooit toegestaan zijn geweest indien geweten was dat de betrokkene verblijfsgerechtigd was in een andere EU lidstaat (een element dat de getuigenissen van derden over zijn duurzame verankering bij de regularisatieaanvraag moeiteloos overklast) én dat betrokkenes centrum van belangen dus niet in België lag. Het feit dat zijn hoofdbelangen niet in België lagen wordt op zich ondersteund door het administratief dossier waaruit blijkt dat sinds zijn afvoering van ambtswege de betrokkene op geen enkel moment geprobeerd [heeft] zijn verblijfsrecht in België op enige manier in orde te brengen. Ook heeft de betrokkene een paspoort bekomen bij de Pakistaanse ambassade in Madrid op 10.04.2007. Dit blijkt uit de volledige kopie van het paspoort met nummer KG653960 die ons werd opgestuurd door de gemeente Oostende op 11.10.10 en waarin op pagina 7 vermeld wordt dat het paspoort met nummer KG653960 werd afgeleverd ter vervanging van het paspoort KF824794 dat werd afgeleverd te Madrid op 10.04.2007. De pagina met deze vermelding ontbrak in de regularisatieaanvraag, waarbij enkel de identiteitspagina van het paspoort werd voorgelegd. Het feit dat hem in Madrid een paspoort werd afgeleverd door de Pakistaanse ambassade wijst er op dat hij zeker sinds 2007 belangen had in Spanje gezien anders de Pakistaanse ambassade in Brussel hem een paspoort zou hebben afgeleverd. Gezien de hoofdbelangen van de betrokkene de afgelopen jaren niet in België lagen is er dus ook geen sprake van een duurzame lokale verankering in België die van dien aard is dat zij een verblijfsrecht van onbeperkte duur behoeft. De Belgische overheid werd op een dusdanige manier misleid dat zij achtte dat betrokkenes centrum van belangen in België lag en hem hierom een verblijfsrecht van onbeperkte duur toezegde. In toepassing van bovengenoemd wetsartikel wordt het

verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken en dient de verblijfstitel te worden ingehouden overeenkomstig art 35 van het KB van 08.10.1981.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker bewust de Belgische overheid heeft misleid door belangrijke informatie achter te houden bij het indienen van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis en dat verzoeker zijn hoofdbelangen niet in België lagen en er aldus ook geen sprake zou zijn van een duurzame verankering in België;

Terwijl dat artikel 9bis, §1 bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat indien de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, de machtiging tot verblijf in België zal worden afgegeven;

Terwijl dat personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, tenminste 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en een poging hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3de lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoen aan een criteria voor regularisatie;

Dat verzoeker op 16.08.2000 asiel heeft aangevraagd in België; dat op 06.11.2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken voor verzoeker een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; dat op 05.12.2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen; dat verzoeker aldus meer dan twee jaar en drie maanden heeft moeten wachten op een uitvoerbare beslissing aangaande zijn asielaanvraag;

Dat verzoeker sinds zijn asielaanvraag in België verblijft; dat verzoeker zijn hoofdbelangen in België lagen en hij duurzaam verankerd was in België, zoals blijkt uit diverse stukken (zie stuk 4 tot en met 14).;

Dat verzoeker geenszins de Belgische overheid heeft misleid door informatie achter te houden;

Dat door de beslissing van verweerder aldus artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3de lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de Dienst Vreemdelingenzaken geschonden wordt;”

3.1.2. Verweerder werpt op dat verzoeker voorbijgaat aan de essentie van de bestreden beslissing, dat hij niet weerlegt dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf reeds over verblijfsrechten in Spanje beschikte en er zijn hoofdbelangen had, dat hij niet ontkent dat hij in 2007 een paspoort verkreeg via de Pakistaanse ambassade te Madrid en dat hij niet verklaart hoe dit te rijmen valt met zijn bewering dat zijn hoofdbelangen altijd in België hebben gelegen. Hij benadrukt verder dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is.

3.1.3.1. De Raad merkt op dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch de instructie van 19 juli 2009 – die bovendien bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd door de Raad van State – verhinderen dat verweerder toepassing maakt van de mogelijkheid die voorzien is in artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling indien hij

vaststelt dat deze vreemdeling valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond en een eventuele miskenning van de onderrichtingen vervat in een vernietigde omzendbrief kan niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

3.1.3.2. Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat verweerder onterecht stelt dat hij de overheid misleid heeft, voert hij een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uiteenzette dat hij op 16 augustus 2000 in België een asielaanvraag indiende, dat hij uitdrukkelijk stelde dat hij, doordat zijn asielaanvraag werd afgewezen, niet het recht had om zich op te houden in één van de andere Schengenlanden en dat hij verzocht om op basis van zijn goed gedrag en zijn integratie tot een verblijf in België gemachtigd te worden. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een huurcontract dat werd opgesteld op 10 november 2009 en een aantal moraliteitsverklaringen.

Een administratieve nota die, naar aanleiding van de machtigingsaanvraag van verzoeker, werd opgesteld door een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid leert de Raad verder dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden inwilligde omdat, op basis van de door verzoeker verstrekte informatie, werd geconcludeerd dat hij voldeed aan criterium “2.8A” van de instructie van 19 juli 2009. Verweerder ging er derhalve vanuit dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden minimaal vijf jaar ononderbroken in België verbleef en bijgevolg duurzaam lokaal verankerd was.

Nadat verzoeker tot een verblijf van onbeperkte duur was gemachtigd stelde verweerder vast dat aan verzoeker op 10 april 2007 een paspoort werd afgeleverd door de Pakistaanse ambassade te Madrid en dat hij op 27 maart 2009 een Spaanse verblijfskaart, waarvan de geldigheidsduur verstrijkt op 25 juli 2012, ontving. De stelling van verweerder dat uit deze vaststellingen – die steun vinden in de stukken van het aan de Raad overgemaakte administratief dossier – blijkt dat verzoeker bewust informatie achterhield en dat hij door verzoeker misleid werd omtrent de plaats waar deze de jaren voorafgaand aan zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden zijn hoofdbelangen had en inzake zijn voorgehouden duurzame lokale verankering is niet kennelijk onredelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekers bewering in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden dat hij in een ander Schengenland geen verblijfsrecht had manifest niet in overeenstemming is met de realiteit. Verweerder kon dan ook toepassing maken van de mogelijkheid die artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet biedt om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal stukken waaruit blijkt dat hij op 18 augustus 2000, op 23 februari 2001, op 14 mei 2001, op 23 augustus 2002 en op 10 november 2009 huurovereenkomsten ondertekende met betrekking tot in België gelegen woningen, dat hij op 25 augustus 2000 een wijziging van zijn woonplaats kenbaar maakte aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende, dat zijn aanwezigheid in Oostende in het jaar 2001 werd vastgesteld en dat hij een busabonnement had in de periode 4 juli 2009 - 3 augustus 2009. Tevens maakt hij een attest van een arts waarin deze verklaart verzoeker in de periode 2007-2008 enkele malen te hebben onderzocht en twee in 2011 opgestelde attesten inzake een opleiding “Nederlands tweede taal” over. Deze stukken laten evenwel niet toe te besluiten dat verweerder ten onrechte oordeelde misleid te zijn omtrent de hoofdverblijfplaats van verzoeker in de periode voorafgaand aan de inwilliging van de aanvraag om machtiging tot verblijf en aangaande diens duurzame lokale verankering. Uit het feit dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn asielpprocedure en in 2009 in België verbleef kan immers niet afgeleid worden dat hij in de tussen-

liggende periode zijn hoofdbelangen in België en niet in Spanje had. Het feit dat de Spaanse autoriteiten op 27 maart 2009 zijn verblijfsaanvraag inwilligden biedt daarentegen de mogelijkheid, nu verzoeker niet aantoonde dat hij de Spaanse autoriteiten misleidde, te besluiten dat hij in Spanje zijn voornaamste belangen had. Het gegeven dat verzoeker in de periode 2007-2008 een aantal maal een beroep deed op een arts in België laat op zich niet toe te concluderen dat verzoeker op dat ogenblik ook effectief in België woonde en er zijn hoofdbelangen had. De vaststelling dat verzoeker recent een opleiding volgde om een elementaire kennis van het Nederlands te verwerven laat evenmin toe te besluiten dat verweerder verkeerd oordeelde dat hij zijn hoofdbelangen de afgelopen jaren niet in België had en er geen sprake was van een duurzame lokale verankering. Door aan te geven dat hij een basiscursus Nederlands (niveau NT2 – Breakthrough 2 en 3) diende te volgen lijkt verzoeker bovendien de correctheid van de door hem in 2009 voorgelegde getuigenverklaringen, waarin onder meer aangegeven wordt dat hij “goed” Nederlands spreekt, in vraag te stellen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven normen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en machtsafwendings.

Ter onderbouwing van zijn middel stelt hij het volgende:

“Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging van verzoeker om reden dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf;

Terwijl artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Dat verzoeker sinds 16.08.2000 in België verblijft: dat verzoeker op 01.12.2009 een aanvraag op basis van artikel 9bis heeft ingediend om reden dat hij meer dan twee jaar en drie maanden heeft moeten wachten op een uitvoerbare beslissing aangaande zijn asielaanvraag en om reden van zijn ononderbroken verblijf in België;

Dat verzoeker geenszins valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf;

Dat men niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden;

Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden;

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd geschonden;”

3.2.2. Verweerder verwijst naar zijn toelichting bij het eerste middel en stelt dat de thans voorliggende informatie niet toelaat te besluiten dat verzoeker zijn hoofdbelangen in België had.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft

en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van enige substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoeker opnieuw een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt te willen aanvoeren kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.3. De uiteenzetting van verzoeker laat voorts geenszins toe enige vorm van machtsoverschrijding vast te stellen.

3.2.3.4. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsafwendings. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, laten evenwel niet toe tot een dergelijke conclusie te komen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK